

MARCO DELUCHI

Ale Ildikó Változó állandó 50 című kiállításának megnyitójára

Meghívom most Önöket, jöjjenek velem, öltsenek magukra új szemüveget, és legyenek valódi részesei ennek az évfordulónak, amely oly sokat jelent a művész számára. Való igaz, művészettörténész vagyok, és Ale Ildikó itt kiállított képeiről a művészettörténész hangján kellene szólnom. A kritikus szavaival kellene elmagyaráznom, mit ábrázolnak ezek a képek. Ám én nemcsak művészettörténész vagyok. Olyan ember vagyok, aki szentül hisz a párbeszédben, és nagy barátja a művészeknek. És Ildikó valódi művész, efelől nincs kétségem, nagylelkű művész, a művészek legjobb fajtájából. Nem kíméli magát, nem rejtőzik a képei mögé, hanem azon igyekszik, hogy rajtuk keresztül mutassa meg nekünk, hogyan látja a világot. Így osztja meg velünk látásmódját, amely nem rabja a közönyösség szürkeségébe vesző megszokásnak, hanem olyan emberi melegség hatja át, amely csak az övé, és senki másnak nem sajátja. Itt merül fel a kérdés: vajon képesek vagyunk elengedni magunkat? Képesek vagyunk végre nem ragaszkodni ahhoz, hogy mindent megértsünk? Meg tudjuk tenni, hogy ezúttal nem kérdezzük meg, mit ábrázol ez a kép? Ha a művész arra szólít bennünket, hogy az ő szemüvegén keresztül szemléljük a világot, az ő metamorfózisainak dallamain át, vajon készek vagyunk vele tartani? Ha a válasz igen, és elfogadjuk a kihívást, a hajótörés kalandját a szabadság tengerén, akkor vessük be a képzeletünket, használjuk úgy a fantáziánkat, akár a kisgyermek, aki sokkal inkább értékeli és élvezi a kortárs művészetet, mint mi, felnőttek. Ha így teszünk, sejtelmes, lelkesítő, meglepő világok rajzolódnak ki a szemünk előtt. Így aztán a kecskeméti Cifrapalota ajtói és ablakai mögül, az Ale Ildikó által festett fellibbenő, száradó ruhák mögül utcák, terek, egész városok, rejtélyes építmények, burjánzó kertek bukkannak elő, és velük együtt fáradhatatlan utazók, akik boldogan kísérik el bennünket elménk legrejtettebb zugaiba. Ekkor felszabadul az érzelem, a megértés az álmoknak adja át a helyét, a bennünk alvó kisgyermek új életre kel, és örömmel, reménységgel ajándékoz meg bennünket. Így aztán a hazaúton felfedezhetünk valami egyszerű, hétköznapi szépséget, amely szinte alig észrevehető, pedig mindvégig a szemünk előtt volt, csak elfelejtettük meglátni. Értik már, hogy miért vagyok nagy barátja a művészeknek? Hálából, végtelen hálából!

* Elhangzott 2017. 10. 25-én Szegeden, a Szegedi Tudományegyetem Rektori Hivatalának Átriumában. A szerző művészettörténész, az SZTE Bölcsészettudományai Kara Olasz Nyelvi és Irodalmi Tanszékének lektora.